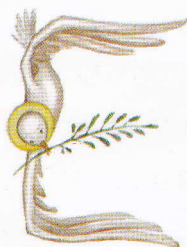

VIAȚA SFÂNTULUI SERAFIM DE SAROV

după Arhimandritul
Lazarus Moore

cu text și ilustrații de
Andreea Lemnaru

u sunt
Nicolay
Motovilov.

Provin din orașul Simbirsk,
dintr-o familie înstărită.
În copilărie, doream cu
ardoare să aflu care este
scopul vieții creștine.

Am întrebat numeroase persoane
despre acest lucru, însă nu am aflat
răspuns. Am cercetat și o mulțime
de preoți cu privire la aceasta,
dar în răspunsurile lor
nu am aflat lămurire.

Într-o zi, însă, căutările mele au luat sfârșit, căci am primit nu numai un răspuns, ci am văzut cu ochii ceea ce căutam de mult timp. Acum, scopul vieții îmi era clar: dobândirea Duhului Sfânt. Prin întâlnirea cu un om, „bietul Serafim”, așa cum obișnuia el să-și spună, L-am văzut pe Duhul Sfânt, eu însumi fiind învăluit în lumina Lui.

Astfel, am crezut de cuviință a vi-l face cunoscut pe acest binecuvântat om și vas al Duhului Sfânt, a cărui viață am scris-o, în povestea ce urmează.

Ln orașul Kursk, din Rusia, trăia odată un negustor și constructor cucernic, pe nume Isidor Ivanovici. Era un om puternic și harnic și se remarcă printr-o credință de neclintit. El se ocupa mai ales de construirea caselor și a bisericilor din piatră.

Soția sa, Agatia Fotievna, era o adevărată slujitoare cu totul devotată lui Dumnezeu, și foarte milostivă, căci în inima ei de mamă îi cuprindea pe toți săracii și orfanii, care se bucurau de atenția ei deosebită.

Pe acești părinți, Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii: Paraskovia, Alexei și, cel mai mic dintre ei, Prohor.

Respect pentru oameni și cărți

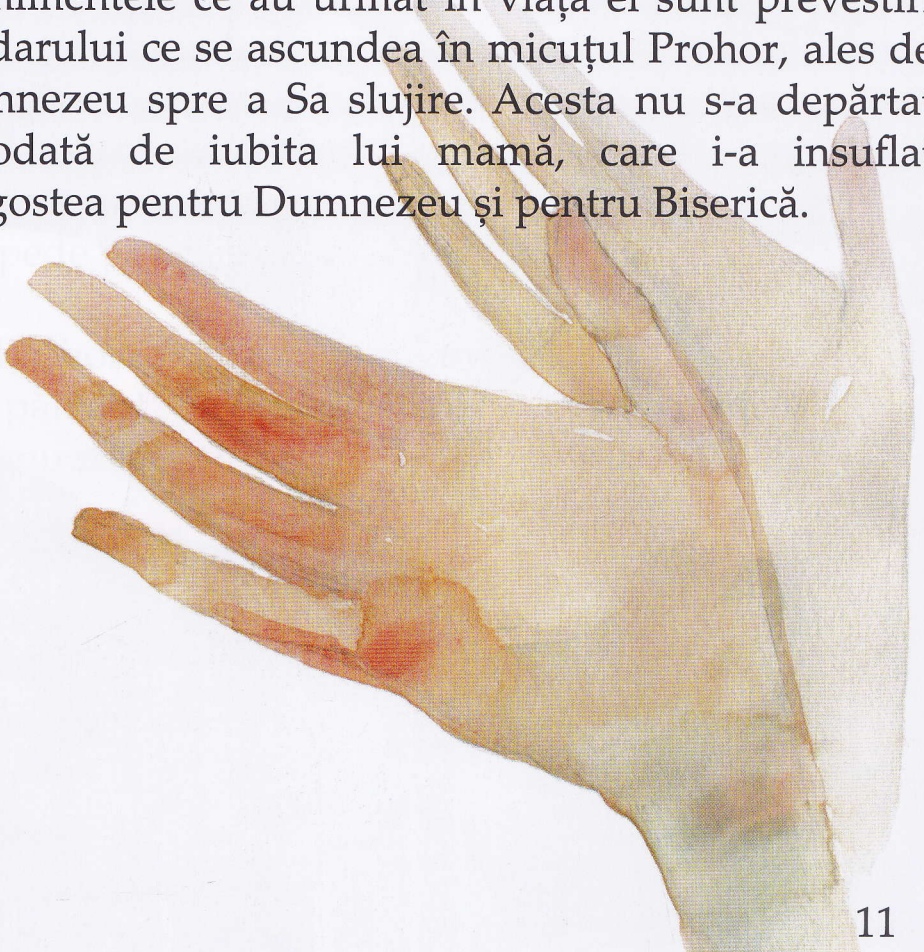

flat în puterea vârstei, Isidor ajunge grav bolnav și peste puțină de vindecat. Având sufletul împăcat, la 43 de ani moare, încredințându-și familia purtării de grijă a lui Dumnezeu.

De atunci, Agatia, pe lângă creșterea copiilor, luă în mâinile sale toate treburile complicate ale casei precum și responsabilitatea construirii unei biserici rămasă de la soțul ei.

Evenimentele ce au urmat în viața ei sunt prevestiri ale darului ce se ascundea în micuțul Prohor, ales de Dumnezeu spre a Sa slujire. Acesta nu s-a depărtat niciodată de iubita lui mamă, care i-a insuflat dragostea pentru Dumnezeu și pentru Biserică.

Într-o zi, Agatia s-a suit în clopotniță, cu micuțul Prohor, care, pe atunci, avea 7 ani.

Copilul era nerăbdător să admire priveliștea, iar Agatia era atentă la construcția bisericii.

Deodată, întorcându-se către Prohor, nu-i mai zărește decât piciorușele, copilul căzând în gol și lăsând în urmă un strigăt pierdut. Înfricoșată de moarte, se repede pe scări afară.

Jos, Prohor se ridicase singur de la pământ, viu și nevătămat, spre mirarea tuturor.

Aceasta a fost prima minune petrecută cu Prohor, aflat în chip nevăzut în purtarea de grijă a Maicii Domnului.

